

dís de la terra, com una meravellosa solució per als problemes socials i adhuc l'única salvació d'Espanya. Pera acabar d'arruinar la nostra desgraciada nació, no més mancaríen unes quantes veus com la d'aquest bel·lger.

En cambi'l diari matritense *Ejército y Armada*, encara que això sembli una paradoxa, després de la seva responent campanya contra la barbàrie de jurisdiccions, anant per vies rectilínies, les emprèn enèrgicament, també, contra l'aventura del Marroc i combat am serenes i raonades admonicions les marcial paraules del senyor Maestre.

CATALANITAT diverses vegades ja ha manifestat la seva opinió respecte l'intervenció militar al Rif que els nostres governants defensen, de la qual ne som completament hostils pel seu caràcter nociu i antihumà.

No cal dir, doncs, encara que dubtem de la seva sinceritat i honradesa, la simpatia que'ns ha causat la noble campanya de l'esmentat periòdic.

Sots el pretext de civilització, i embellida amb eufemismes, se duu a cap aquesta acció armada, però Espanya avans que voler conseguir civilitzar unes míseres colònies té que procurar la civilització de la península la pera ferse digna d'incorporarse espiritualment a Europa.

Notes polítiques

Noves eleccions al districte de La Bisbal.

Haventse declarat la vacant de diputat provincial en el districte de La Bisbal per defunció del D. Josep Irla, el dia 28 del corrent tindran lloc noves eleccions per la provisió del càrreg.

Tenim notícies de que els elements de esquerra catalana d'aquell districte, presenten la candidatura del nostre bon amic D. Josep Irla, fill del anterior, i continuador també de les idees federals que caracterisaven ab tanta perseverancia i rectitut al seu malograda pare.

De confirmarse aquesta noticia, com es de suposar, constituirà una joia per nosaltres, que coneixem el valor intel·lectual del jove Irla, el seu intens amor a les nostres mateixes idees i aspiracions, i, sobretot, que tenim una confiança il·limitada en l'eficacia política de la seva joventut, i que porta, per herencia vinculada la caracterisació de l'abnegació i del sacrifici, en ares de l'ideal polític que professa.

Segurament no's trovarà pas, al anunciar-se la seva candidatura, cap altra nom enfront del seu, per la seguretat del triomf que va adherit a la proclamació del seu nom.

Entri el senyor Irla a la Diputació provincial de Girona, aont són tant necessaries les orientacions d'una renovació completa, i fassi obra de joventut, en la seguretat de que la seva acció no pot deixar d'esser fecunda.

El capdill Lerroux

La sinceritat política ens mou a confessar que'ls radicalismes poden tenir un lloc adequat en l'opinió pública, radicalismes professats i sentits de bona fe, a pesar de que nosaltres els trovem altament per-

niciosos. El mateix concepte tenim de la part oposada, aont se condensen els atavismes i les intransigencies, per amor a un ordre estèril i impotent, i entre quines concepcions polítiques, les nostres idees hi ocupen un terme mitg, que nosaltres creiem l'únic eficaç per la major prosperitat i armonia dels pobles.

L'idea política, professada honradament, no estigma a ningú, sigui quina sigui la seva orientació: però quan l'idea política serveix d'escut a les concupiscencies personals, allavors, respectant encara l'idea, no podem menys de sentir una profunda aversió al home que explota la bona fe dels seus seguidors per encastillarli el seu desenfrenat egoisme.

En Lerroux, l'home radical, el quefe d'aquest partit, d'història pseudo-revolucionaria, no té pas el do de la perseverancia, perquè desfà ab els actes la consecuencia de la seva paraula.

Ara mateix, en el present moment històric, figura com a primer aliat den Canalejas, i no dista gaire, pels actes seus, de aparentarse com un seu correligionari. Ha ofert la seva minoria com a col·laboradora en la gestió de la majoria canalejista, i no falta pas a la paraula. Segurament ha trovat compensacions que l'obliguen a estarne agraït.

Els horitzons ennuvolats del Marroc, han ofert motiu als republicans per exposar la seva manera de pensar davant les probabilitats d'una nova intervenció sagnanta, mostrantse completament oposats i contraris a tota nova correria. Sols en Lerroux ha mantingut el mateix punt de vista den Canalejas, i deixa a l'arbitrarietat, potser, dels governants, que nova sang espanyola regui les àrides comarques africanes. Mai ha aixecat la veu per contenir cap acció de l'actual govern, i sempre ha donat el seu concurs a les seves obres. Aont es, doncs, l'acció radical que preconisa la seva historia política? El pitjor enemic dels radicalismes, es el mateix Lerroux. Mentres el seu imperi perduri, no hi ha lloc a tremolar les institucions, ni l'ordre, ni'l conservadurisme, ni res. Si les forces que'l segueixen no fossin caracterisades per una inconciencia i un servilisme que repugna, la vida política den Lerroux, com a radical, hauria acabat. I no desesperariem de veurel, si durés el gover Canalejas, governador civil d'Alcant o de Guadalajara.

Literatura

La sortida

Pels carrers d'un poblet rus i entre les petites cases blanques, se movia ab selvates crids una extranya processó.

Una multitud de gent del poble marxa compacta i poc a poc; avansa com una gran onga, i davant d'ella, al pas, camina un cavall vell i xacrós, cómicament serio, ab el cap trist i baix; quan aixeca una de les potes del davant, mou el cap d'una manera peculiar, casi ab el morro toca a terra, i quan ha de moure una de les del darrera, les anques se li enfonsen i sembla que va a caure.

Darrera del carro tirat pel pobre cavall, segueix, lligada de les mans, una dona petita, jova, casi una nena, completament nua. Marxa d'una manera extranya, de costat; el cap, cubert d'una abundant cabellera bronzina, el porta alsat i tombat en darrera; els ulls extraordinariament oberts, dirigeixen l'esguart lluny ab una expressió acovardida i bestial que res té d'humana... Tot el cos està cubert de taques blaves i morades, rodones i llargues;

el pit esquerra, fort i turgent com de nena, està ratllat i la sang que li surt, formant una línia vermella, li passa per sobre'l ventre i cau per la cama esquerra fins el genoll, ont s'amaga dintre una crosta de pols negra que la cobreix. Sembla que del cos d'aquesta dona s'ha arrancat una llarga i estreta tira de pell, i que sens dubte durant una gran estona l'han bastonejada en el ventre, aqueix ventre monstruosament inflat.

Els peus, estrets i petits, se posen ab dolor sobre'l camí; tot el cos el té horriblement maltractat; sembla imposible com encare se té dreta sobre aquelles cames completament cobertes de mosegades, i no cau pera esser arrossegada sobre la terra polsosa i caldejada.

I sobre'l carro va a peu dret un home alt, fort i jove en mànigues de camisa i gorra d'astracán; en una mà porta les regnes i en l'altre'l fuet que metòdicament fa servir pera assotar unes vegades les costelles del cavall i altres vegades el cos de la dona, que ja ha perdut tot aspecte de criatura humana. Els ulls del jove sanguinis brillen ab feréstega expressió de triomf. Els cabells, d'un roig violent, fan ressaltar el color verdós de la seva cara. Les mànigues de camisa remangades fins als colses, ensenyen uns brassos forts i coberts d'abundant pèl roig; la boca la porta oberta, plena de dents blanques i punxades; i de tant en tant crida desafortadament:

—Au! Bruixa! Au, au! Aaah...! Qué tal va, germans?

I darrera'l carro i la dona que va lligada a n'ell, la multitud, ola immensa, comina, crida, murmura, xiula, xiscle, s'excita... Els pillets corren. Alguna vegada algun surt d'entre tots, i insulta cínicament a la pobre dona. Allavors l'estrepitosa rialla de la multitud sobrepuja a tots els demés sorolls i el cop sec i estrident del fuet vibra en el aire... Les dones van ab la cara contreta i els seus ulls brillants de plaer... Els homes criden alguna grolleria an el jove de dalt el carro, i aqueix els mira i esclata una rialla ab tota la boca oberta. Una fuetada va a fer una carícia sobre el cos de la dona. El fuet, prim i llarc, li envolta l'espatlla i queda enganxat per sota'ls brassos... Allavors el carreter estira vigorosament, la dona llenca un agudíssim i llastimós crid i cau d'espatlles a terra... Molts homes se tiren sobre d'ella.

El cavall detura la seva marxa; però un moment després l'emprèn de nou i la dona, mitg morta, continua el camí darrera'l carro. I'l vell i xacrós cavall, ab el seu pas cansat, mou continuament el cap com si volgués dir:

—Ja veieu que dolent es, ser bestia! Poden obligar a pendre part en qualsevol acte abominable!

I'l cel, aqueix cel meridional, segueix perfectament seré, sens el més petit núvol; i desde les altures el sol estival reparteix generosament els seus raigs ardents.

* *

Lo que queda descrit no es una figura alegòrica de la persecució i la tortura de un profeta desconegut. No, desgraciadament! Aixó se nomena «la sortida». De aquesta manera els marits castigen la infidelitat de les seves mullers; es un quadro de costums... i jo ho he vist el dia 15 de Juliol de 1891, en el poble de Kaudibonka, partit de Kherson.

MÀXIM GORKI

Traducció de J. F.

A una creadora de la dansa d'Afrodita

Rítmic brollar de gracia sobirana!
Ets una font vessanta en goig carnal.
Entre'ls rosers florits pia i humana

guardes l'encant qui deu ferte immortal.

Dintre'ls teus ulls s'encèn l'extranya flama
qui Eva aprengué de l'arbre excels del Mal.
Tens en els llavis sang d'aquell qui t'ama,
i són tos pits raims de madrigal.

Serp en ta dansa de lasciva ardencia,
a l'ondula'l bell cos tens la conciencia
de gran tortura qui esclata entorn teu.

Creuen l'espai pregaries luxurioses;
les multituds t'adoren religioses
i es invocat ton nom com el d'un Déu.

EDMOND CAVALLER

Cròniques comarcals

De Palafrugell

Conferencia de Carles Rahola
a l'«Ateneu Palafrugellenc».

El darrer dissabte donà una conferencia en aquest Ateneu el culte escriptor don Carles Rahola, desenrotllant el tema «El poeta Joan Maragall i la seva obra».

L'acte comensà a les nou del vespre. Feu la presentació el president de l'entitat D. Josep Barceló, ab encertades paraules i tot seguit l'amic Rahola ens llegí la seva magnífica disertació.

Comensà aludint a la terra empordanesa i describint l'impresió que li causà un dia sentir cantar «L'Empordà», venint an aquestes terres. Explica les condicions que's requereixen pera comentar al gran poeta Maragall i fa consideracions sobre la poesia, dient que'l poeta es el símbol més lluminós de la patria. Demuestra que els poetes són els qui han portat el renaiement de Catalunya i distingeix els poetes veritables dels falsos.

Relatiu a Maragall, diu que aquest arriba quan la literatura catalana forma ja un tot orgànic. La serenitat es lo que caracterisa an aquest poeta; aludeix al seu catolicisme, dient que es benévol i tolerant, no com el catolicisme sec i desolat dels castellans. Parlant dels seus versos, diu que lo que sempre hi predomina en ells es el triomf del poeta sobre sí mateix; hi ha l'exaltament de viure: s'hi veu la serenitat, aquesta serenitat que no's pertorba ni davant l'espectacle del crim, glossant a propòsit d'aixó, la poesia «Paternal».

Llegeix més avall «La vaca cega» i ens conta l'efecte que li produí la lectura de «Excelsior». En la poesia maragallena hi trobareu sempre viva d'expressió, ens diu. Recita després «El mal casador» i se deté a parlar del «Compte Arnau»; en aquesta poesia—afegeix—hi veiem la forta empremta del geni i cal pensar ab el autor del «Faust» pera trovar un sentit tan poderós de la llegenda. El «Compte Arnau» fa per sí sol tota la gloria d'un poeta.

Diu més endavant:

«Tota la poesia den Maragall es plena de vida. La vida es palpitanta en cada un dels seus versos i si hi ha una visió de mort es rápida.»

«Pocs han cantat la vida tan ardorosament com en Maragall, com se pod veure per totes les seves poesies amatories i nupcials, ont hi batega, ab l'amor a l'essencia, l'amor a la forma que té la seva realisació més perfecta en el cos de la dona hermosa.»

«Entre les qualitats sobiranes de Maragall hi ha aquesta que parla sense esforços i parla sense esforços perquè no més li floreix als llavis la poesia quan ja li ha florit a l'ànima.»

Tracta després de la simplicitat lluminosa de la poesia maragallena; recorda com exemple «La nit de la Puríssima». Fa un elogi d'una altre poesia, «La Sardana».

Diu que Maragall es el poeta de la joventut, citant el «Cant de Novembre». Parla més endavant del catalanisme de Maragall i de la significació que té a Espanya com a poeta de Catalunya. Llegeix l'admirable «Oda a Espanya». Tot seguit ens parla de que'l poeta es adorador de les montanyes i del mar; i remarca que en la líra maragallena hi manca la corda social. Les qüestions socials no li diuen res.

Estudia detingudament l'«Elogi de la poesia», en la qual Maragall ha concretat la seva estètica literària, que tant deu escandalitzar als acadèmics esclaus de les regies.

També ens presenta al poeta anomenat, com a sintetisador de l'iberisme. S'exten en atinades consideracions respecte aquest punt; fa una observació perquè Maragall que se dirigeix a l'iberisme, ha pogut creure en la monarquia, trista representació de l'Espanya morta i aprofita el conferenciant aquesta ocasió pera afirmar la seva fe republicana.

Com a periodista també l'estudia a Maragall. A propòsit d'això diu lo següent, que mereix esser reportat íntegre: «...quan va demanarse el seu concurs per combatre la mala paraula o la paraula lletja—lo mateix és—aquest terrible vici que tots els homes de les idees més oposades ens hauriem de trovar junts per combatre'l pietosament, per la cultura i per l'amor, tenint en compte que molts homes parlen ab lletjesa perquè a la seva vida hi manca bellesa, en Maragall va escriure aquell «Alerta» davant la manca de civilitat que acabaria ab la mort del esperit.»

Després d'haver estudiat al periodista, dedica unes quartilles a l'home. Si tracteu un en Maragall—diu—veureu que el poeta, el periodista, l'home es tot hù; no sufríreu decepcions. Es tal' com vos l'heu imaginat al llegirli els seus llibres. Aima lo nòble, més sense afectació.

Al final tracta de la significació de la seva obra; diu que en Joan Maragall romàntic a tot serho, es entre nosaltres un clàssic, el primer clàssic, podser perquè es el primer poeta. Fa veure que per mediació d'ell Catalunya s'ha fet sentir de Espanya.

Recomana que estimem la poesia maragallena; desitja que ella ens faci en un immens treball de creació de la pròpia ànima, en l'ascensió contínua del esperit, sempre més nobles, sempre més suaus, sempre més bons, perquè la vida tingui cada dia més plenitud i més santetat. I fineix ab altres hermoses paraules.

Una ovació coroná la magnífica conferència del amic Rahola. Nosaltres hi ajuntem els nostres més corals aplaudiments. L'estudi de la personalitat del autor de «La vaca cega» no podia esser més encertat i més hermós.

M.

Noves

De l'Ajuntament.—A les tres de la tarde del dijous se reuni la Corporació municipal baix la presidència de l'Alcalde senyor Vallés i ab assistència dels regidors senyors Verdguer, Ensesa, Cruañas, Fabrellas, Catalá, Canet, Amich, Bellsolá, Bassols i Oviedo.

S'aprova l'acta anterior ab unes aclaracions dels senyors Verdguer i Amich, i's doná lectura d'una relació de factures i jornals pendents per valor de 1.346 ptes.

Se llegeixen els acords presos durant el mes anterior pera insertar en el B. O.

Se doná compte d'una comunicació del governador civil recordant novament al Municipi l'obligació d'habilitar un lloc a

propòsit pera la comprobació de pesos i mesures.

Altre comunicació de la Delegació de Hisenda acusant rebut d'una reclamació que'l Municipi feu contra l'Estat per incautació d'uns terrenys, a la vegada que's demana que se li enviïn els datos pera demostrar els drets comunals.

Altre del senyor Arquitecte, posant en coneixement de la corporació, que'l senyor Boada, no ha presentat els 900 metres de pedra conforme a les condicions de subasta, quedant, per lo tant, rescindit el contracte i s'acorda que's fassi un nou concurs, després de llegides les noves condicions.

OBRES.—Se concedeix permís a don Francisco Claret pera practicarles en una casa del carrer de la Montanya.

També se doná permís a D. Rafel Masó pera fer obres en una casa del carrer de les Ballesteries.

PROJECTE DEL TRANVIA A VAPOR DE GIRONA A BANYOLES.—Se doná lectura del dictamen de la comissió de Foment, i el senyor Fabrellas diu que la Comissió, ha examinat novament el projecte i que ha cregut convenient ferhi una adició i es la següent:

«1.ª El Ayuntamiento cree indispensable exigir que el proyectado terraplen desde el estribo del puente de la Dehesa, no interrumpa en nada el camino carretero del baden.

2.ª Que en toda la Dehesa la línea férrea no sobrepase al nivel de los paseos.

3.ª Que se hace indispensable el dejar libres y expeditos todos los caminos y paseos; y

4.ª Que el Ayuntamiento se reserva los derechos que le pertenezcan por expropiaciones y ocupaciones de terreno.»

El senyor Verdguer, diu que aquestes adicions són semblants a les que presentá en la seva proposició i que fora el seu desitj posarse d'acord ab la comissió. El senyor Fabrellas entent que no són iguals, i aixó fa que no estigui conforme ab aquelles. El senyor Verdguer allavors manté íntegra la seva, defensantla ab energia, demostrant els inconvenients i perills que a son entendre sobrevindran si el tranvia passa pel pont sobre'l Ter del Pont Major i pel carrer de Pedret sostenint evidentment que quan passi el convoi quedará interromput el trànzit rodat. També defensa la proposició del senyor Verdguer, el senyor Catalá, qui *tot serio* sosté que'l tranvia de La Bisbal arrastra per un seguit de vin a trenta vagons. També exposá els inconvenients que reportará aquest projecte ja que sols té el pont 5'50 metres de amplada.

El senyor Ensesa, se dol que hi hagi tants de pesimismo i que sosté no són fundats.

El senyor Amich, de la comissió, creu que compleix el seu dever ab exposar els perills i entent que lo demés deu córrer a càrreg dels facultatius.

El senyor Bellsolá diu que passi a votació.

El senyor Bassols que no vol parlar ni intervenir més en aquest *tan enojoso asunto*. La Presidencia decideix al últim que passi a votació per parts, la proposició del senyor Verdguer: foren desestimades les quatre primeres per 9 vots con 2, (dels senyors Verdguer i Catalá) i la última se aprová per unanimitat com també ho fou, el dictamen junt ab les últimes adicions de la Comissió de Foment.

El senyor Catalá demana que s'acompanyi al expedient, la proposició del senyor Verdguer que també s'hi adhereix.

El senyor Bellsolá declara que no pot accedirse a lo que se demana. (Se promou un accident ab els deguts tocs de campana.)

S'acorda practicar obres de reparació en el Palau de Justicia.

Lo presidencia recomana a la Comissió corresponent que posi en clar si els terrenys ocupats per la companyia de M. Z. A. eren o no camins veïnals i si eren procedents de l'antigua carretera de Santa Eugenia.

La mateixa diu que dintre poc comensaran les obres de reparació del carrer de Monserrat.

També posa de manifest que assistí a la Junta provincial de Sanitat: que aquella Junta mostrá la seva satisfacció, per haver millorat el servei de neteja pública i que a la vegada rebé indicacions pera que el municipi estudiï la construcció d'uns safreijos públics, com a medi d'evitar la propagació de malalties contagioses que són un greu perill en la nostra ciutat: i se acordá que la comissió corresponent estudiï la forma de portar a cap aquesta reforma.

S'acordá adquirir una vara per l'agutzil senyor Cerezo.

El senyor Verdguer diu que s'ha enterat per la premsa que's preparaven obsequis extremats ab motiu de la vinguda a n'aquesta ciutat d'una secció d'enginyers militars i recorda que va ferse un empréstit per pagar deutes i que per lo tant se procuri moderar els gastos.

La presidencia contestá que sab l'atmosfera que's fa en aquest assumpte i que el municipi pensa gastar de vuit a noucentes pessetes com á máxim. Intervé el senyor Bellsolá qui pronuncia alguna frase poc respectuosa pera'l senyor Verdguer el que protestá sense lograr que sigui rectificada, aixecant la presidencia la sessió en mitg d'un gran avalot que aumentá al intervenir el senyor Bassols arribant al extrem de dir paraules poc edificants.

L'alcalde d'aquesta ciutat en atent B. L. M. ens convida pera assistir a la forada que en obsequi als oficials alumnes de la Academia de Enginyers militars, se celebrará dilluns vinent al Pasteral.

Agraím la invitació sentint no poder assistir a la festa pel criteri que tenim sustentat.

La premsa reaccionaria de aquests últims dias parla d'unes cases que'l *leader* del socialisme espanyol, l'auster Pau Iglesias, poseeix al Escorial.

El «Diario de Gerona» d'aquesta, per no ser menys que ls seus companys, també reproduceix la nova, am tota aquella bona intenció que es de suposar.

Contestant a campanya tant insidiosa, en nostra confrare de Madrid «El Socialista» trobem el solt següent:

«La Veu de Catalunya», periódico reaccionario de Barcelona, por milésima vez la patraña de las fincas que Pablo Iglesias posee en el Escorial, con algunos aditamentos para revestirla de cierta novedad. Y un congénere madrileño de «La Veu» «El Correo Español», se hace eco de las gansadas del primero.

Esos embustes tan gordos relativos a lo de las casas de Iglesias no merecen ya los honores de la rectificación.

Lo único que demuestran es que todavia quedan muchos inbéciles por esas redacciones».

Te raó'l confrare socialista.

El dilluns, el president de la Diputació provincial, senyor Riera, convocá als acreedors de la mateixa, exposantlos hi el propòsit que l'anima, de que, satisfets els gastos del pressupost corrent, el sobrant será destinat a saldar, per rigorosa anti-guetat, els comptes del dits acreedors.

Les orientacions econòmiques del

actual president, son dignes de tota alabausa.

El notable publicista catalá en Gabriel Alomar, ha obtingut, després de unes brillants oposicions, per unanimitat del Tribunal, el primer lloc a la càtedra de llengua i literatura castellana, del Institut de Gijón.

Ha sigut molt elogiada la interpelació que'l diputat per Figueres nostre distingit amic Sr. Salvatella ha desenvololat al Congrés posant de manifest el malestar que atravesava la comarca ampurdanesa desde que hi ha instalat a la ciutat de Figueres l'ingnomínios presiri.

Apròposit d'això traduí del periódico *L'Independant* de Perpinyá, de la resenya del Consell municipal:

«El presiri de Figueres.—Mr. Guth demana que'l govern francès pregui al govern espanyol qu'allunyi de la frontera el presiri de Figueres, a causa de les nombroses evasions ocorregudes en aquets darrers temps, Mr. Chaubet senyala les dificultats que presentaria aquesta proposició. Mr. Neret es del mateix parer, y diu que procurará entrevistarse ab el cónsul espanyol.

El «Centre Catalá» de Sabadell, se prepará pera celebrar solemniament la data del vinticinqué aniversari de la seva fundació.

Aquesta festa commemorativa que organisa l'esmentat Centre, tindrà lloc els dies 4 i 5 del prop-vinent mes de Juny i estará composta de varis actes de veritable importancia.

El fet d'esser el «Centre Catalá» la entitat més antiga dintre'l moviment patriótic de nostra terra, i tenint en compte els valiosos elements que assistiran als actes que ab l'expressat motiu s'organisen, fa suposar que aquestos estaran revestits de tota solemnitat i que constituirá un acon-teixement la festa commemorativa de la fundació del «Centre Catalá» de Sabadell.

El número 72 del valent setmanari *Vida Socialista*, publica els següents articles:

Vida política, per Pau Iglesias.—Impresiones sobre la Argentina: La velada en favor de «El Socialista».—Dificultades policíacas.—En casa del doctor Repetto.—La suscripción.—¡Poble pajarillo!, per T. Alvarez Angulo.—Unión, per Jaume Vera. La salida, per Máxim Gorki.—Las clases y su desaparición, per F. Engels. Rebel-día, per Ricard Olarte.—La Iglesia, per Francisco Pi i Arsuaga.—Abandonados é irredentos, per Luciano Pastor.—Crónica: ¡Será posible!, per Desideri Tavera.—Los siete pecados capitales: Gula, per Pere Luis de Gálvez.—El divorcio, per Agustí de Mintegui.—Ser creyentes, per Josep López i López.—La verdadera senda, per Julio Gómez de Fabián.—Vida nueva, per Lucio M. Gil.—Escobazos, per Maligno.—La maison du Peuple de Bruselas y su personal.—Pasando el rato.—Dos meses en el cuartel.

En la portada publica'l retrat de Isidoro Acevedo.

AGUSTÍ GALLOSTRA SASTRERIA

(Besadó 2, i Peixeteries Velles 13)

Participa a la seva nombrosa i elegant clientela haver rebut ja el gèneros de la temporada d'istiu, recomenables per la seva bona qualitat i novetat.

IMPRESA D' E. SIMÓ.—GIRONA

EL SABÓ
VASCONIA
 ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
 ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

≡ **EL SABÓ** ≡
VASCONIA
 ≡ **ES EL MILLOR** ≡
 PERA
 ≡ **RENTAR LA ROBA** ≡

EL SABÓ
VASCONIA
 ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
 ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA